

Видите ли, азъ не мога да заведа дъщеря си въ родния ни градъ. Тамъ нѣма работа. Съ дѣте никждѣ не може да се намѣри мѣсто. Сѣкашъ Богъ ме доведе на вашата гостилница. Като видѣхъ вашитѣ малки, такива хубавички, милички, чистички и честити, азъ си казахъ: ето честита майка. Гледай сега. И тричкитѣ ще си играятъ като сестрици. Азъ скоро ще дойда, ще си земе дѣтето. Моля ви се, сега се намирамъ въ голѣма нужда, приберете го.

— Трѣбва да си помисля, рече Тенардиерица.

— Азъ ще ви плащамъ по 6 лева на мѣсець.

Въ туй врѣме единъ мжжки гласъ се обади:

— Седемъ лева! Ни пара по-долу. И 6 мѣсеци прѣдплата.

— За 6 мѣсеца по 7 лева 42 лева, каза гостилничарката.

— Съгласна съмъ, отговори майката.

— И 15 лева още отъ отгорѣ за първитѣ разноски, добави мжжкиятъ гласъ.

— Всичко ставатъ 57 лева — обясни госпожа Тенардиерица.

— Ще ги дамъ, каза майката. Азъ имамъ осемдесетъ лева. Ще артиса и за мене нѣщичко, да мога да си отида пѣшкомъ. Тамъ азъ ще работя и щомъ посѣбера малко пари ще дойда да се зема миличкото.

Мжжкиятъ гласъ се обади:

— Имали ли си дрешки малката?

— Този е мжжъ ми, каза гостилничарката.

— Има си, има си дрешки, господине. И какви още дрешки? Всички сж сѣ по дванайсетъ пѣрчета. Ето ги въ бохчата ми.

— Трѣбва да ги оставите тука, рече мжжкиятъ гласъ.